

Nejsoucí (jako) skutečné

Mluvíme-li o „nejsoucím“, musíme vědět, že vůbec nejde o „naprosto nejsoucí“, které by splývalo s „nicotou“, a dále že je více druhů nejsoucího (ostatně podobně jako je více druhů „jsoucího“). Tak především v rámci integrity událostního celku je rozdíl mezi „již nejsoucím“ a „ještě nejsoucím“, jež od sebe odděluje vždy nové „právě jsoucí“ (aktuální „nunc“ ve smyslu „právě nyní přítomného“, které ovšem již také jako takové pomíjí). Ovšem „již nejsoucí“ je nějak (byť pouze částečně) zpřítomňováno v aktuálním „nunc“ jednak jako předmětný relikv toho, co z události již proběhlo, tedy relikv, který se stává součástí vnější, předmětné stránky té právě aktuální přítomnosti, zatímco v případě „ještě nejsoucího“ jde o zapojení aktuálního „nunc“ do příštích „aktuálních přítomností“, k nimž má teprve dojít, tedy o zapojení, o němž není ještě v plnosti rozhodnuto (nýbrž jen v něčem, tedy jen zčásti – a právě ta část je „předávána“ resp. pro převzetí „nabízena“). Tím to však zdaleka nekončí; ještě v jiném smyslu nejsoucí je samo „jsoucno“ jako celek, neboť celek není plně jsoucí v žádné ze svých jsoucností (snad jedinou výjimkou by mohla být primordiální událost, která sice má charakter dění, ale nelze u ní rozlišit několik jsoucností, nýbrž „jest“ celá najednou). A posléze „nejsoucí“ je nepředmětný „program“ (rozvrh) události, který je „normou“ jejího průběhu, „pravosti“ jejího „dění“ (dějství).

(Písek, 090324-1.)